

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan svečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“. Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Potovanje cesarjevo.

Včeraj zjutraj ob 6. uri odpeljal se je cesar, nazdravljen na južnem kolodvoru z gromovitimi živio-klici, na Notranjsko. Do onkraj Viča vihrale so ob potu cesarske zastave in trobojnice, naprej pa so bile ozaljšane vse stražnice z zastavami. Mej stražnicami treba omeniti posebno ono nad Vrhniko. Onkraj barja pod Žalostno Goro bil je postavljen slavalok in Borovnica je iz lin zvonika potegnila vrvico v hrib, in na tej vrvici vile so se v jutranjej sapi, kakor v zraku plavajoče, cesarske, avstrijske in narodne zastave. Postaja v Borovnici bila je opasana z vencí, zelenjem in zastavami.

Prva večja postaja bil je Logatec, ki je pošteno storil svojo dolžnost. Ob sebi lepo selo vihralo je v cesarskih zastavah in trobojnicah, na obeh straneh ceste bila so usajena drevesca, cesta sama obnovljena in dobro posuta. Takoj pri kolodvoru postavljen je slavalok (imitirana hrastovina) v prav okusnem slogu, ki napravlja najboljši utis. Ko smo videli slavaloke v Logatci in v Postojini, smo si pač želeli, da bi nekateri slavnostni odborniki šli se šolat tja na Notranjsko, kjer se z malimi stroški doseže jako ugoden učinek.

V Logatci pozdravil je cesarja gosp. Mulej in gosp. dekan, mlada princesinja Windischgrätzova podarila Mu je šopek. Cesar blagovolil je govoriti z vsemi glavnimi osebami in se je odpeljal potem v Idrijo, do koder so bile vse hiše olupšane in postavljenih vsega vkupe 23 slavalokov. Na kolodvoru stala je požarna bramba (50 mož), okolu 20 žensk v pečah in na stotine občinstva, ki je cesarja nazdravljalo z navdušenimi živio-klici.

V spremstvu cesarja bila sta g. deželni predsednik Winkler in grof Pace. Minister Falkenbaya se je že dan poprej odpeljal v Idrijo. Pot v Idrijo bil je nekaj ur pred cesarjevo vožnjo zatvoren in stražami obstavljen, da se preprečijo vsakoršne nakane irredente. (O sprejemu v Idriji nam je obširneje poročilo obljubljeno.)

Mimo slavnostno okinčane postaje na Rakeku bil je pot potem v Postojino, metropolo Notranjcev, ki se je skazala tega naslova popolnem vredno. Postojina bila je v do zdaj še nečuvenej krasoti. Od kolodvora do trga postavljeni sta dve vrsti drogov s cesarskimi zastavami in trobojnicami, v trgu pa so vse hiše prav lično z napisi, transparenti in zelenjem okrašene in velike trobojnice vijó se do tal. Slovenski napisi na kakor lepih, tako tudi praktičnih slavalokih govore vsakemu umljivo, da biva tu zaveden in odločen narod, ki zna ceniti obisk tako sijajnega gosta. Razmerno je Postojina storila skoro toliko, kolikor Ljubljana.

Ko smo korakali v Postojino, visel je črn oblak nad nami in vsakdo je želel, da bi nam dež ne kalil prelepega in težko pričakovanega dne. A malo pozneje prosili bi bili radi iz vsega srca dežja, kajti ob 10. uri dopoludne preplašil nas je krik po ulicah in plat zvona, in ko skočimo na prosto, videli smo vas Veliki Otok, jedva streljaj od uhoda v Postojinsko jamo, v plamenu. Ogenj nastal je koncem vasi, unel se je s senom naložen voz in zatrjuje se, da so

videli nekoga bežati proč. Zlobna roka pogodila je mer močnega vetra tako dobro, da je v pol ure bila vsa vas v ognji in da so ljudje komaj življenje oteli. Par bolnikov prenesli so na trate, a sila vetra bila je tolika, da niti tam neso bili varni. Beda in žalost bila je grozna in čuli so se glasovi, da je to delo irredente, ker se je požar pričel na jako sumni način. Pri tem izredno slikovitem prizoru, ko se je črni dim valil nad drevjem, pod njim pa žolto-rudeči zubelj poželjivo iskal svojega plena, ter tako sestavljal na našem ozemlju vsekar ominozne in pogubonosne barve frankobrodске, videlo se je, kolika je sila ognja in vetra. Človeške moči tu neso mogle več ustaviti ognja in vsi naporí požarnih brambovcv dosegli so samo to, da se je požar omejil. Pogorela je razun 4 hiš vsa vas in Otočane, ki so kot dobri gospodarji na glasu in so do sedaj imeli mej seboj tako uzorno asocijacijo, da se v njih vasi nikdar nobeno posestvo ni potom eksekucije prodalo, ker je kmet kmetu podpomogel in če jeden ni mogel, pomagali so vsi, — zadela je velika nesreča. Kako si zdaj pomagati vzajemno, ko so prizadeti vsi?

Vest o požaru doletela je cesarja že v Idriji. Vsled tega potoval je hitreje, nego je bilo napovedano in prišel za pol ure poprej v Postojino, pri prihodu podal takoj 1500 gld. za pogorelece, katerim je s tem darilom izdatno pomagano vsaj za prvi hip. Sicer so pa vsi, jeden pri Slaviji, drugi pri Graški, kakor čujemo za 22.000 gld. zavarovani, akoravno tudi s tem zneskom še daleč nemajo svoje škode poravnane.

V Postojino došel je cesar pred 3 uro in bil na kolodvoru pozdravljen. Odgovoril je in stavil vprašanja do vseh Mu predstavljenih. Jama sijajno razsvitljena, deloma električno. Ljubljanski pevci peli so v velikem domu na konci mosta cesarsko pesen, na Kalvariji pa „Domovino“ s posebnim efektom. Cesar je osobno izrazil Svoje dopadenje gg. Medenu in Valenti. G. Valenti je dejal: „Ich danke Ihnen, dass sich die Herrn aus Laibach hieher bemüht haben.“ — In g. Medenu: „Es freut mich sehr, Ihre schöne Stimme hier wieder gehört zu haben.“ — Na plesišči je cesar vsprejel čašo Vipavca in smehlja se ogledal, kako so fantje in dekleta v narodnej noši zavrtili se v Njega navzočnosti. Cesar ogledal si je vso jamo; nazaj grede, pozdravljen od brezštevilnega ljudstva navdušeno in tisočero, ustavil se je pred slavalokom, po katerim gre pot na strelišče, govoril s strelci, obžalovaje, da mu ne pripušča čas obiskati strelišče ter je naklonil strelnemu društvu 10 cekinov. Obširneje poročilo v bodočem listu.

Prihod v Ljubljano.

Proti 7. uri zvečer, ko se je imel cesar vrniti iz Postojine, se je od kolodvora skozi celo mesto do dvorca nabralo toliko ljudstva, da so se morali špalirji napraviti. Na ljudski veselici pa se je vse navzoče občinstvo, kaci 4000 do 5000 ljudij, postavilo ob železniški progi ter pričakovalo prihod cesarjev. Ko se približa vlak, pozdravljajo tisočerni živio-klici cesarja, ki je stal ob okencu salonskega vagona ter prijazno odzdravljaj. Na vsem potu od

kolodvora do dvorca spremljali so ga frenetični živio-klici.

Slovo od Ljubljane.

Danes zjutraj ob 7. uri je zapustil preljubljeno naš vladar belo Ljubljano. Kakor ves čas Njegovega bivanja v naši prestolici, pokazala je Ljubljana tudi pri slovesu svojo udanost do presvitlega cesarja. Pri dvorcu so stali uradniki, višje častništvo, trgovinska zbornica itd., ob vsej cesti daleč gori do Bežigrada pa ljudstvo, ki je hotelo še jedenkrat videti in pozdravljati svojega vladarja. Točno ob 7. uri pride cesar iz dvorca in se usede v voz, zraven njega generalni adjutant fcm. Mondel; za spremstvo je bilo šest vozov pripravljenih. Po vsem potu od dvorca naprej so zadoneli živio-klici. Ob meji mestnega pomèrija čaka mestni odbor. Cesar stopi iz voza, g. župan Grasselli se Mu s primernim nagovorom uklanja. Cesar na to odgovori: „Jaz se zahvaljujem za presrečni sprejem. Dnevi, katere sem v Ljubljani preživel, Mi ostanejo v najprijetnejšem spominu.“ Potem se cesar še posebej zahvaljuje županu za izborni red mej celo slavnostjo. Ko se zopet usede v voz in naprej pelje, spremljajo Ga neskončni navdušeni živio-klici mestnih odbornikov, čitalniških pevcev, „Sokola“ in mnogobrojnega ljudstva, ki je stalo ob cesti.

Slavnostni dnevi za Ljubljano so tedaj končani in Ljubljana se sme res ponašati, da je prekosila sama sebe. Okusno, elegantno okinčanje celinega mesta, sijajni vzprejem cesarjev, slavnostna predstava, prekrasna razsvitljava, ljudska veselica, impozantna slavnost pri Rudolfinum-u: — kdor je vse to videl in preživel, mora priznati, da se je vršila vsa slavnost v največjo čast Ljubljani, narodnemu središču vseh Slovencev.

Cesar v Logatci in tamošnja slavnost 15. julija 1883.

Ko bi mi bilo mogoče po polnem opisati navdušenje, skrbno to zanimanje, katero goji naše verno, zvesto in vedno udano ljudstvo našega okraja do presvitlega cesarja, dobrega vladarja, bil bi moj dopis dovršen. Podam vam pa tu le poglobitni in površni obseg onega, kar sem videl, čul in slišal in to naj bode dovolj; kajti vse drugo, osobito pa oni srčni izraz, kateri je vzplamtel iz dna duše, iz dna srca pri prihodu Nj. Veličanstva, nikakor pismeno naznaniti ne morem in se te naloge nespreten v peresu tudi lotiti nečem.

Na predvečer 14. julija tekmovala sta Gorenji in Spodnji Logatec mej seboj v izpeljavi razsvitljave. Oba sta bila vspodobni praznični obleki. — Videlo se je povsod in pri vsakej posamezni hiši, da velja: „Prekosil me ne boš!“ No, če se je to tudi sem ter tja zgodilo, zavidalo se ni nikogar; kajti splošno bratsko bilo je v tej zadevi vse postopanje. Več kakor se zamore terjati od krajev na deželi, storilo se je tu. Tu in tam bila je pri nekih hišah razsvitljava vredna, kazati se tudi v mestu.

Mej pričeto razsvitljavo vzdigne se Dolenje-Logaška požarna bramba, njej na čelu Goriška vo-

jaška godba, v Gorenji Logatec do okrajnega glavarstva, čestitat glavarju — kot prvemu cesarskemu uradniku. Bakljada pri tem sprevedu bila je v resnici dovršena in gnječa ljudstva tolika, da se je komaj zamoglo priti blizu poslopja.

Zjutraj 15. julija ob 4. uri budnica. Pa saj ni bila budnica, kajti ljudstvo je že davnej prej vzbujeno bilo in čakalo godbe. Točno ob 7. uri zjutraj, kakor je bilo v programu, pripeljal se je Nj. Veličanstvo presvitli cesar iz Ljubljane. Na kolodvoru čakalo ga je razen dostojanstvenikov mnogo, mnogo družega občinstva. Stopivši izven kupeja mudil se je pri gg. uradnikih glavarstva, sodnije in davkarije. Poklonil se mu je naš knez Windischgrätz z družino. Ogledal si je Logaško požarno stražo. Sprejela ga je deputacija učiteljstva, a skoro za vsakega imel je On — naj rabim tu izrek priprostega kmeta — „ta dobra duša“ prijazno besedo, milostni ogovor. Po končanem sprejemu stopil je v pripravljeni voz, spremstvo za Njim, in v 14. voze prišla se je pot v Idrijo. — Cesarja je vozil vsacemu Goričanu dobro znani postiljon Vincenc. Mej potjo skozi oba Logatca pritrkovali so z zvonovi, gromeli so možnarji in navdušeno ljudstvo, to se pa živio-klicev ni naveličalo.

Ob 10. uri je ljudstvo pričelo vreti v cerkev, kjer je bila slovesna sv. maša z veliko asistenco. Pela se je latinska maša ter je petje spremljala vojaška godba. Izenadeni smo bili, ko smo čuli, kako precizno se je vse to vršilo. Pa vsaj marljivost g. Ribnikarja kot pevovodje že itak dobro poznamo.

Ker nam je bilo do povratka Nj. Veličanstva iz Idrije mnogo časa na razpolaganje dano, ogledali smo si lepe, v resnici krasne slavoloke v Spodnjem in v Gorenjem Logatci. Spodnji je postavil in kaj zalo in okusno okinčal dva, Gorenji pa tri slavoloke. V Gorenjem Logatci se je razven še drugih oseb posebno za to trudil ondudakajnji gospod župan Matija Milavec, kateri neprenehoma skozi 33 let tu županuje in je bil tudi danes z Dolenjelogaškim županom g. Mulejem vred k cesarskemu obedu v Idrijo povabljen. Takemu županu, takej vztrajnej moči za občni blagor, takemu možu čast in slavo!

Popoldne smo zopet pričakovali povratek Nj. Veličanstva. Ljudstva se je zbralo na tisoče in vse je gledalo le proti Idriji. A pri povratku bili smo nekako prevarjeni, kajti vrnil se je presvitli cesar skoro celo uro prej iz Idrije, kakor nam je bilo iz početka naznanjeno. (Žalostni uzrok temu razvidiš iz prvega članka. Ured.)

Tu si misli, čestiti čitatelj, ta vriš ljudstva, zbranega na veseljem prostoru, kjer je svojega vladarja pričakovalo, videvši, da se uro prej pelje mimo in na kolodvor! Brzi nog in popustivši vse teklo je tja, da On ne odide brez ljubega pozdrava. Ko je zapazil dirjajoče, dihteče ljudstvo vreti proti kolodvoru, takoj je ukazal, naj se vsi dohodi odpró, da pride z ljudstvom v dotiko.

A ljudstvo to — kdo je mislil več na též, na pot in druge zapreke! — dospevši tja, da je Njega videlo, postalo je navdušeno v takej meri, da je spremstvo Nj. Veličanstva kar strmelo.

Vlak se prične pomikati naprej, cesar odzdravlja Njega pozdravljajoči množici — in z Bogom vladar, potomec naših vladarjev, živečih pred 600 leti, — tam v sosednji Postojini bodeš našel tudi krepak, za Te unet narod.

Ljudska veselica.

Na lepem prostoru senožeti gospoda Dolšajna so kaj okusno in ljubko uredili Dolenje-Logatčani vse potrebno, da se ljudstvo zamore v polnej meri veseliti dne prihoda in obiska Nj. Veličanstva.

Saj je pa tudi prostor popolnem natlačen. Znanec znancu — prijatelj prijatelju itd. menjavajo si pozdrave. Vsi veseli, jednega duha, jednega mišljenja. Godba vojaška svira raznovrstne piëce.

Poslub! — in vse utihne. G. Ignacij Gruntar z navdušeno besedo in primerno predava po g. Gregorčiču sestavljeni naslednji pozdrav:

Privreli, oj bratje, ste semkaj vesëlo,
Da skupno preredek praznujemo gód,

Ko nas obiskuje in našo deželo
Dobrótni naš oče, cesarski gospod.
Prišli ste se klanjat cesarju-očetu,
Ki blag je gospódi, a boljši še kmetu!

Vladarjev je mnogo na zëmlji prostráni,
Od našega vender milejšega ní,
In Njemu vsi národi zvesto so udani,
A vender od nas mu zvestejšega ní!
Godújmo tedaj o Njegovem prihodi,
Ki srčno nas ljubi, očetovsko vodi!

A kakor smo danes v veselji jedini,
Jedini bodímo povsod in vsegdár,
Jedini in složni v korist domovini,
Jedini za sleherno vzvišeno stvar!
Ta misel na veke nas mora vodíti,
In s tem mi pozdravljeni, gostje častiti!

Gospod kaplan Lavrenčič v svojem temeljitem pa tudi gorečem govoru razklada pomen slavnosti, poudarja posebno razvoj šolstva, obrtnije in cerkvenih zadev pod to, sedaj že 600 let vladajočo carsko rodovino. Govor bil je sicer, kakor drugače itak ni mogoče, ako se hoče navesti vse potrebne momente, obširen, — a videlo se je za trdno, da je prišel možu iz srca in da je to, kar je govoril, tudi v srca utisnil hotel. Pazno je bilo ljudstvo — in učinek brez sadu ne bode.

Zdaj pa pevci raz odra zapojó cesarsko pesem. Tu bi bil videl, čestiti bratec, kako spoštljivo ti Notranjec posluša te glase in kako mu vzkipí kri, ko se čuti, da stoji in mora stati na braniku proti požrešnemu molohu obal Adrije. „Naprej“ in „V boj“ bila sta od zbranega občinstva pohvaljno pozdravljena.

Nenadoma pa zagledamo na odru našega okrajnega glavarja g. Mahkota, in ta nam ves ginjen naznani, da mu je Nj. Veličanstvo presvitli cesar veleval zahvaliti se občinstvu za izkazano udanost, ljubezen in vernost, ter se je gospod glavar ob jednem vsem onim zahvalil, kateri so ga podpirali pri tem podjetji, da je bil sprejem tako veličasten in dovoljen presvitlemu cesarju samemu.

Na to pa stopi na govorniški oder g. Gruntar ter — kakor bi mu ljudstvo naukazalo, — nasvetuje: Ako so že naši pradedje ravno pred 600 leti prisegli udanost tej cesarskej rodovini, hočemo mi — dasiravno vedno jej zvesti podaniki — tudi danes v novič zapriseči ljubezen in veraost, udanost in splošno pokorščino v tistej meri, kakor so to storili naši predniki, in biti čemo vedno pripravljeni preliti kri za vladarja našega. — Jeden glas iz tisočih grl bil je: „Prisegamo!“ — Gospod govornik je potem naprosil navzočnega gospoda glavarja, da to sveto ljudsko prisego telegrafičnim potom naznani Nj. Veličanstvu, kar se je tudi takoj v splošno zadovoljnost ljudstva zgodilo. — Ljudstvo se dalje in vsak po svoje raduje.

Prej, ko končam poročilo, moram vender le omeniti naših poštenih, brhkkih deklet v narodnej nošnji s pečo na glavi, katere so presvitlega cesarja sprejele in pozdravljale. Kaj lepo jim je pristojala ta obleka in oko se radostno pase na tej — žal, da ne več toliko običajnej domačej noši. — Da pa ne zabim malih, naj tu tudi opomnim, da so bili v spomin slavnosti kaj pošteno pogosteni. Pod vodstvom in varstvom učitelja gospoda Krnea in učiteljice gospičine Arigler iz Gornjega Logatca so se oni ljubko in zdravo zabavali in zabili ne bodo dneva, ko jim je bila, kakor nam, dana prilika videti svojega deželnega očeta.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 16. julija.

Vzlic uporom nekaterih hujskačev sklenil je budgetni odsek **Dunajskega** mestnega zbora 7000 gld. dovoliti za osnovo slavnostij o praznovanju dvestoletnice izza srečne rešitve Dunajskega mesta iz rok Turčinov. Označujoče za obnašanje opozicije je izrek nadknjigovodje Schmidta, da se bode zaradi tega malega izdatka „zinskreuzer“ za leto 1884. povišal za dva krajcarja. — Mestni zbor je na predlog dr. Geitlera ukrenil storiti vse potrebno, da se

ob priliki poroda Nj. visokosti nadvojvodinje Stefanije primerno izrazi vernost in udanost do vladarske hiše. — Po Dunaji se je bila raznesla vest, da so trije ulanci v vojaškej bolnici umrli za kolero. „Wr. Allg. Ztg.“ pravi, da so bili prejšnjo nedeljo res trije ulanci prinešeni v bolnico, ki so bili pa le na grizi bolni, ter so že čez dva dni zdravi zapustili zavod.

V **dalmatinskem** deželnem zboru konstatovala je narodna večina, da je predsednik zboru, Vojnović, prekršil deželni red, ko se je branil ustavno obravnavati predlog dr. Klaić-a: „Deželni zbor želi, da bi Dalmacija dobila civilnega namestnika, kakor ga imajo druge dežele.“ — Deželnimi odborniki bili so izvoljeni: Klaić, Vranković, Tomić in Simić (3 Hrvatje in 1 Srb); namestniki pa Kubišić, Didolić, Blankini in Pastrović. Na dalje so se obravnale še druge važne administrativne stvari. Blankini interpeloval je vlado zaradi brezobzirnosti finančnih organov pri izpeljavi postave o žganih pijačah.

Člen odseka za razpravo **Žumberškega** vprašanja, dvorni svetnik Badinovac, izdelal je obširno spomenico, v kateri razpravlja zgodovinsko pravico Hrvatske do Žumberka ter dokazuje, da se more Žumberški okraj v upravnem, socijalnem, verskem in gospodarstvenem oziru spojiti jedino le s Hrvatsko. Plenum odsekov obravnaval bode v kratkem ta elaborat Badinovčev.

Mestni zastop **Zagrebski** sklenil je reprezentacijo do deželne vlade, ter odposlati posebno deputacijo do bana, proseč ga, da naj bi pri vkupni vladi izposloval osnovo kanala Ruvjica-Zagreb za brodarenje, stavbo centralnega kolodvora ter tovarno železniških strojev v Zagrebu. V svojem delokrogu pa naj bi velel pričeti zidanje novega narodnega gledališča ter dal odstraniti bolnico usmiljenih bratov iz sredine mesta.

Vnanje države.

Vladarska rodbina **ruska** biva v svojem poletnem dvorci Peterhofu, katerega zapušča le, kedar to zahtevajo posebni povodi. Tako sta bila Njiju Veličanstva dne 6. t. m. v Peterburgu, kjer sta v zimskem dvorci vzprejemala čestitujoče deputacije z dežele. Dne 9. pa je pregledoval car v pristanišči Kronstadtskem deset ladij raznih vrst; navzočni so bili pri tej revue-i tudi carica, carevič, velika kneza Aleksej Aleksandrovič, Mhael Nikolajevič, velika kneginja Marija Pavlovna, mnogo drugih članov carske rodbine ter razni višji dostojanstveniki. — Novoimenovani generalni guverner Varšavski, general Gurko, nikakor ni voljen kar mižé vsprejeti one tendence, katere zagovarjajo razni ruski organi, in kareri nameravajo popolno porusenje Poljske. Marveč izrazil je Gurko v Peterburgu željo, da se mu glede smeri v upravi Poljske ne dadé prestrogo vezilni navodi. Rad bi imel v tej zadevi nekako prosto roko, da bi se mogel še le po pridobljenem poznanji ondotnih razmer odločiti za definitivno smer v političnem in upravnem zmislu.

Bolgarski minister general Sobolev biva še vedno v Peterburgu. Govori se različno o uzrokih tako dolgega bivanja. Izvestno se trdi, da ne namerava nič manj, nego merodajne kroge pridobiti za novo ustavo v Bolgarskej, kar pa se mu ne bode tako lahko posrečilo. — Poročilo o imenovanji generala Ernrotha svetovalcem kneza Aleksandra pozdravilo je bolgarsko prebivalstvo kot prvo znamenje nastopivše boljše dobe. Bolgari se nadejajo, da bode delovanje generala Ernrotha ugonobilo vojaško diktaturo, upeljano po generalih Sobolevu in Kaulbarsu, ter tako odstranilo vso gnjilobo v deželnej upravi, ki je tako silno razjedala blagostan države. Vsi slojevi prebivalstva žele povratek kneza in prihod generala Ernrotha, od katerih pričakujejo rešitev sedanjih neznosnih razmer.

V **Parizu** vršila se je v soboto narodna slavnost. Zjutraj ob 9. odkril se je kip republike. Navzočni so bili: predsednik mestnega zbora, Seineprefekt, Pariški senatorji in poslanci in neizmerna množica ljudstva. Seineprefekt dejal je v svojem govoru, da ima kip sedanje republike oljkino vejico v roki, hoteč naznaniti, da je minil čas nasilstva. Na mesto revolucionarnih akcij nastopila je občna volilna pravica. Sedanja republika mora zadobivati svojo moč iz prava. Na ta način razumevana in izvrševana republika bode mirno hodila svojo pot, ne zmeneč se za onemogle grožnje svojih nasprotnikov. Francoski narod neče drugim narodom ničesa usiljevati ter želi le svobodno in častno doma živeti; nobena žitev mu ne bode prevelika, da si ohrani svojo neodvisnost. — Predsednik municipalnega sveta zahteval je v svojem govoru municipalne svobščine za Pariz. Na to so zaorili klici „živela republika!“, čuli so se tudi vzkliki: „živela amnestija“. — Vse mesto je praznično odeto z zastavami in preprogami.

Dopisi.

Iz Maribora 12. julija. [Izv. dop.] V ponedeljek 2. julija je priredila slovenska Čitalnica v Mariboru slovesni banket, da je praznovala 600 letnico slavnega vladanja Habsburške dinastije v vojvodini Štajerski. Pri banketu je prvi vzel besedo predsednik g. prof. L. Lavtar, ter v kratkih besedah razjasnil pomen slovesnosti in pozval, končaje svoj govor, goste, da zakličejo z njim Nj. Veličanstvu cesarju in celemu Habsburškemu rodu živio. Ko je doneči živio potihnil, zapeli so navzočni pevci cesarsko pesen. Potem je sledil slovesni govor, v katerem je g. prof. dr. Mlakar v obširnem govoru jako temeljito narisal geslo Habsburške dinastije.

Z Rakeka 15. julija [Izv. dop.] Naše trdno upanje je, da se po teh cesarskih dnevih za nas prične nova, milejša doba. Od nekdaj so mnenje in pojme o nas pačili ter nas odrivali od merodajnih krogov!

Pa pravični, ljudomili vladar stopi mej naš pošteti, žilavi in napredni narod: sam poslušaj naše mile glase, sam čuje našo pesen, odobruje našo knjigo in kulturo, strmi nad toliko udanostjo, zvestobo, redom, našega poprej preziranega naroda — povsod izvira vse od srca in iz duše: nič ni umetnega, prisiljenega — bodisi v mestu, trgu ali na deželi.

In tako je bilo tudi pri nas na Rakeku! Kakor iz tsi privrele so vkup stotine in stotine prazničnega naroda — dasiravno je večina odpotovala na slavnostne prostore v Logatec in Postojino — na naš v pravcati vrt spremenjen, s slikami, narodnimi in cesarskimi zastavami obsenčen kolodvor, in po vsej vasi vihrale so mnoge, mnoge zastave. — G. Drmelj razvrsti nad dve sto šolske mladine z zastavami prav primerno, v sredo stopi duhovščina in odličnjaki in za mladino ob straneh moške in žene. Prav mirno pridrdra dvorni vlak in — zemlja se pretrese gromovitih živio-klicev. Dobrodušno smehljaje in vidno zadovoljen odzdravlja blagi vladar na vse strani. Živio! Bog, da bi se z njim uresničile naše gorke želje, naše trdne nade. Ure čakalo je ljudstvo mirno in v redu na kolodvoru, da je v slovo še jedenkrat pozdravilo svojega Gospodarja.

Domače stvari.

— (Deželni glavar z odborniki) posloval se bode jutri v Lescan od presvitlega cesarja.

— (Nj. Veličanstvo presvitli cesar) obiskal je v soboto popoldne ob 3. uri najprvo nunsko cerkev in samostan. Pri ustupu v krasno okinčano in razsvetljeno cerkev pričakoval Ga je g. knezoškof dr. Pogačar in domača duhovnika, monsignore Potočnik in katehet Kržič. Cesar je opravil pred velikim altarjem kratko molitev in podal se potem v samostan, kjer so se predstavljale žive podobe patriotičnega zadržaja. Izprašavale so se deklice zunanje in notranje šole in je bil cesar z odgovori popolnem zadovoljen. — Po tričetrturkem bivanji zapustil je cesar nunski samostan in se odpeljal od tam v fabriko Avgust Tschinkelnovih sinov, kjer je bila priredjena krasna razstava izdelkov fabrik v Schönfeldu, Lobositzu, Ljubljani in na Dunaji, katero si je cesar natanko ogledal, jo pohvalil in blagovolil sprejeti krasni šopek v podobi srca iz umetno izdelanih sladkornih cvetlic. — Potem peljal se je cesar v oskrbnišnico malih otrok, kjer Ga je sprejel vodja šole g. mestni župnik Rozman z odborom in gospem pokroviteljicami šole. Cesar je dovolil, da so otroci odmolili molitev za cesarja in sprejel šopek, poklonjen Mu po deklici. — Od tod peljal se je cesar v fabriko dvornega zvonarja Albert Samasse, kjer je bila priredjena razstava zvonov, brizgalnic, svečnikov, pip itd., katero je cesar natanko ogledal in se o njej jako pohvalno izrazil. — Od ondod se je podal cesar v drugo mestno šolo na Cojzovem Grabnu. Tu so bili zbrani v okrašeni telovadnici vsi šolarji, kateri so pri ustupu Nj. Veličanstva peli jako navdušeno cesarsko pesen in potem trikrat zaklicali živio! cesarju, kateri je na to posamezne

dečke izpraševal. Ko so dečki zapeli še izvrstno slavnostno himno (besede Praprotnikove, napev Belarjev), ogledal si je cesar, spremljan od župana Grassellija in vodje Belarja, vse šolsko poslopje in izrazil pri izhodu g. županu Grasselliju svojo popolno zadovoljnost. — Od tod se je peljal cesar v tabačno fabriko, ki je bila vsa okinčana in sicer s tabačnim perjem. Vse delavke so bile v praznične obleki in jedna njih v narodni noši poklonila je cesarju šopek, katerega je blagovoljno sprejel. — Malo pred 6. uro zvečer vrnil se je cesar v двореc in pričel se je dvorni obed, h kateremu so bili povabljeni mej drugimi mestni odborniki g. Hribar, deželni poslanec dr. Papež, predsednik obrtnega društva g. Klein, prošt Urh, stolni župnik Urbas, župani Ljubljanske okolice gg.: Knez iz Šiske, Ločnikar iz Viča, Cunder iz Ježice in dr.

(Iz Mengša) se nam piše: Ko Njih Veličanstvo po nagovoru županovem in župnikovem v vrsti dosluženih in z vojnimi svetinjami dekoriranih vojakov zagleda moža, na katerega prsih se je svetila velika srebrna kolajna, se proti njemu obrne in ga vpraša, kako da mu je ime in kje si je prislužil to svetinjo. Mož odgovori, da se Peter Jesih imenuje, da je bil v bitki pri Blumenau kot korporal v 3. topničarskem polku, in da je invalid. Njih Veličanstvo zapazi, da je ta mož brez rok ter ga dalje vpraša, ali je bil v bitki zgubil obe roki? Ko Mu mož to prikaže, obrnilo se je Njih Veličanstvo precej v stran in bilo je na Njegovem do sedaj v radosti se žarečem obrazu trenutek videti, da ga to boli in da se Mu ta revež v srce smili. Koj potem pomigne Svojemu adjutantu; ta se hitro obrne do zraven stoječega občinskega odbornika ter vpraša v kakih razmerah da ta mož živi. Na odgovor, da nima nikakega premoženja, da je oženjen in oče peterih otrok, pristopi adjutant k možu in mej tem, ko se Njih Veličanstvo odpelje, spusti mu nekaj v prsni žep njegove suknje z besedami: „To vam podari Njih Veličanstvo“ in stopi v svoj voz. Iznenaden je bil mož, ko je videl, da je dobil za darilo 30 gl.

— (Lekarnar g. Trnkóczy) bil je po Nj. Veličanstvu ob priliki Najvišjega obiska otročje bolnice cesarice Elizabete izredno odlikovan. Zastopnica Najvišje pokroviteljice, visokorodna gospa baronica Winkler predstavi ga cesarju z besedami: „Vaše Veličanstvo! Tu Vam predstavljam jednega izmed naših največjih dobrotnikov, g. lekarnarja Julija pl. Trnkóczyja, kateri daje zavodu že dolgo vrsto let zdravlila brezplačno.“ Nj. Veličanstvo je odgovorilo: „Slišal sem že o tem gospodu,“ in k g. Trnkóczyju obrnen dejal je cesar „in o Vašej dobrotljivosti.“ G. Trnkóczy rekel je nato najpokorneje, da bode s svojimi slabimi močmi vedno prizadeval si delovati kar največ mogoče v prid pomoči potrebujočim bližnjim. Cesar je na to predstavo zaključil z besedami: „To je jako lepo, prav hvalevredno od Vas.“

— (Pevski zbor Čitalnice), pomnožen z nekaterimi pevci iz dežele, zapel je pri ljudski veselici v soboto popoldne nekatere umetne in pa tudi narodne zборе, kateri so zbrano ljudstvo navduševali in prozvali burne živio-klice. Potem podali so se pevci vkupno s Sokolom na Koslerjev vrt, kjer se je bila improvizirala živahna veselica. Izborna godba Tržaških veterancev svirala je ondu domorodne pesni ter obilo pripomogla k občnemu navdušenju. Takoj po prihodu in razvrščenju pevcev ustane g. Stegnar ter se v navdušenih besedah spominja, kako je Nj. Veličanstvo blagovolilo odličiti narodne pevce, bodreč jih s tem k daljnemu vztrajnemu delovanju. Konečno napija z iz srca izvirajočimi besedami Nj. Veličanstvu, na kar nastanejo frenetični živio-klici pevcev ter mnogobrojno zbranih gostov. Godba zasvira cesarsko himno in zatem jo zapoje še pevci, stoječ in odkritih glav. Navdušenje bilo je nepopisljivo. Kmalu na to pride g. Gerbic s svojo soprogo, katerima zadone nasproti gromoviti „živio“. Mej drugim pele so se tudi obe kantati, kar je dalo g. Stegnarju zopet povod, napijati narodnej umetnosti in navzočnemu nje reprezentantu g. Gerbicu. Z živimi, v srce segajočimi besedami zahvaljuje se siedoju pevcem za nji-

hov trud in vztrajnost, ki so mu pripomogli k tako lepemu uspehu. Obeta, da bode do zadnjega zdihljeja deloval in z veseljem trudil se na polji domače umetnosti, ter se še posebej zahvaljuje gg. solistom za njihovo vzgledno sotrudnost. Mej pevanjem in sviranjem godbe nadaljevala se je potem živahna veselica, ki je zopet dokazala globoko slovensko udanost in vernost do cesarske hiše, pa tudi solidarnost slovenskih pevcev mej seboj in z drugimi narodnimi društvi.

— (Nadškofom Goriškim) imenovan je milostljivi gospod Alojzij dr. Zorn, škof Poreško-Puljski, ki se je že odpeljal na Dunaj, da opravi prihodnji ponedeljek slovesno obljubo pri papeževem nunciji. — „Ni mogoče popisati čutov veselja“, pravi Goriška „Soča“, „ki navdajajo Goriške vernike zaradi te vesele novice, ki se je, kakor bi trenil, razširila po celi deželi. — Bog živi novega nadškofa. Bog nam ga kmalu pripelji, da ne bomo več brez višjega dušnega pastirja.“

— (Ljubljanski turnarji) peli so pri ljudski veselici trikrat demonstrativno „Die Wacht am Rhein“, misleč, da bodo na vsak način razvneli našo južno kri. A mi nismo šli na led. Mej turnarji ponašal se je posebno neizogibljivi profesor Nedved, kateri se vedno in dosledno odlikuje pri vseh protislovenskih demonstracijah.

— (Letošnji občni zbor) podpornega društva za uboge, marljive gojence c. kr. izobraževališča za učitelje in učiteljice obdržaval se bode v dan 18. t. m. ob 11. uri popoldne na tukajšnji ženski pripravnici.

— (Mestni zastop Kočevski) izvolil je v odborovej seji dne 4. julija t. l. zasluženega svojega župana in deželnega poslanca gospoda Josipa Brauneja v priznanje njegovega neumornega delovanja v občinskih zadevah jednoglasno častnim občanom.

— (Predelska železnica) pride spet na dnevni red. Dunajski listi poročajo, da se napravlja pri ministerstvu načrti za železnico čez Predel in naprej čez koroške in štajerske planine. Po novem načrtu nameravajo narediti pod Predelom velik predor (tunnel), kakeršen delajo zdaj na Tirolskem skozi Arlberg.

— (Program Novomeške gimnazije) obsega na 48 straneh jako natančen in obširen spis prof. Breznika „Erziehung und Unterricht bei den Griechen“. Šolske vesti, objavljene po ravnateljih, kažejo, da je imela gimnazija koncem šolskega leta 158 javnih učencev in jednega privatista. Izmed teh jih ima 11 odliko, 104 prvi, 18 drugi, 5 tretji red; 18erim je dovoljeno skušnjo po počitnicah ponoviti. Dva sta ostala zaradi bolezni neizpitana. Po narodnosti je bilo 148 Slovencev, 1 Hrvat in 10 Nemcev. Plačana šolnina znaša 1324 gld. in štipendije dijakov 1177 gld. 10. — Razum obligatnih predmetov je bila mladina poučevana tudi v petji, telovadbi, risanju, lepopisji in stenografiji.

— (Požarna kronika.) Dne 15. junija t. l. je bil v Dolenjem Kamenju požar, ki je 5 posestnikom poslopja upepelil. K sreči so bili 4 pogorelci pri „Slaviji“ zavarovani in v veliko polajšanje nastale bede jim je gospod glavni zastopnik tega zavoda že v malih dneh škodo preiskal in čez $\frac{3}{4}$ zavarorane istne takoj plačal. Kakor zmiraj in povsod je banka „Slavija“ nasproti nekaterim obrekovalcem tudi tukaj s svojim poštenim postopanjem opravičila in ukrepila obče množče se zaupanje.

— (Iz Kopra) poroča se „Edinosti“, da so lahončiči drzovito razjarjeni na slovenske učiteljske pripravnike, osobito po končanih volitvah. „Oni neso varni niti življenja. V četrtek so jih tamošnji gimnazijalci v zvezi s fakini na dveh krajih napali. Kar očividno jih napadajo! Ti otroci so kar besni nanje. Ni jim menda dosti mari, če jih napadajo z revolveri ali noži. Tako je torej ta stvar. Slovenci naj bi ne bili varni niti svojega življenja? Kedo je kriv? Kacega mišljenja je večina tukajšnjih gimnazijalcev? — Bog pomagaj! in gorje Avstriji, da bi imela samo take podanike. Nekaj so jih že spodili, a bodo jih morali še, kajti stvar se preiskuje. Slovencem pa zakličemo: naj se nikar ne spuščajo

ž njimi v poboje, bodite pametni saj je konec leta blizu. — Slavnemu deželnemu šolskemu svetu pa: li ne misli dobiti za pripravnike boljšega mesta? Misli li, da bodo hodili pripravniki z orožjem v šolo, in če naseč, skoraj bi rekel, glavo v torbi? Menda da tako daleč še nismo prišli! Res škoda, da puščajo toliko lepih novcev na leto tam! O tem vam hočem več pisati, ko pripravniki že odidejo, da bi ne imel kak pripravnik sitnosti radi tega.“

Telegrama „Slovenskemu Narodu“:

Kamnik 16. julija. Vse vasi krasno okinčane; beloopravljen dekle, občinski predstojniki, ves narod pozdravlja cesarja. V Mengšu Ga sprejme župan Levec, duhovščina, bližnji župani. Povsod od sela do sela gromoviti živio-klici. Cesar vidno ganjen. Pri prvem slavoloku, predstavljajočem Kamniški grb, se je vršil sprejem. Župan Samec nagovori Nj. Veličanstvo: „Vašemu Veličanstvu verno udano mesto Kamnik je ginjeno radosti in veselja, da zamore pozdraviti v svoji sredi premilostljivega svojega vladarja. Kakor je neskončno velika Vašega Veličanstva milost in ljubezen do našega naroda, tako istinita, prisrčna je in bode naša udanost do vladajoče Vaše hiše. Daj Bog, da bi Vašega Veličanstva milost še mnogo let sladila življenje Vam udanega naroda. Bog živi, Bog ohrani našega preljubljenega vladarja!“ — Cesar odgovori: „Neizmerno me veseli slišati in videti udanost ljudstva, stanujočega v tem lepem kraju. Zahvalim se Vam za prelepi sprejem, na katerega se bom dolgo spominal.“ Na to vpraša dr. Samca o nekaterih lokalnih razmerah, koliko ima mesto stanovalec, ima-li kaj posestva? itd. Ko župan pové, da ima mesto velik gozd, vpraša cesar, je-li se kaj stori za kultiviranje? Ko župan odgovori, da je cesarski gozdni oglednik našel mestne gozde v najlepšem redu, čemur tudi okrajni glavar pritrjuje, je bil cesar vidno razveseljen in zadovoljen. — Na to Mu poda gospodičina na čelu 20 belo oblečenih družic krasen šopek z 2 trakoma. Na potu v mesto se ustavi pred cerkvijo, kjer Ga pozdravi duhovščina. Na to gre v cerkev in na velikem trgu vrši se sprejem uradov, sodnije, — ravno tam veleposestnikov, aristokracije, učiteljev. V imenu osemdeseterih županov in svetovalcev, s trobojnimi trakovi na prsih, pozdravi Nj. Veličanstvo župan ter poslanec g. Kersnik, rekoč: „V svoji veliki naklonjenosti do naše dežele in našega naroda blagovolilo je Vaše Veličanstvo obiskati ta okraj. V imenu županov in vsega kmetskega, Vašemu Veličanstvu in preslavnim pradedom udanega naroda pozdravljam Vaše Veličanstvo. Bog živi, Bog ohrani vladarja narodu, zavezane mu Vašemu Veličanstvu k večni hvaležnosti.“ Cesar odgovori: „Prišel sem rad sem in težko se ločim, ker me je ta udanost in ljubezen ganila. Sprejmite zahvalo za toliko ljubezen. Hvala Vam župani!“ — Gromoviti živio slede tem besedam. — Cesar posamezne ogovoril, ogledal veterane, požarno stražo, potem kopelj, tovarno za smodnik. Potem obed. — Povabljeni mej drugimi: dr. Samec, Kersnik, dekan, glavar. — Odhod veličasten, živio-klici neprenehljivi. — Samec spremi Nj. Veličanstvo do meje. — Narod silno navdušen. Pred odhodom podal cesar dr. Samcu roko, rekoč: „Izrazite vsem Mojo hvalo!“

Kranj 16. julija. Od Kamnika do Kranja povsod slavoloki in visoki mlaji. Navdušen sprejem. Prav lepo je v Mostah, Lahovčah, na Bernikih. Jako lepo in okusno pa v Cerkljah, do koder je bilo lepo vreme. Ob 1. uri je pa nastal silovit dež in mrzel veter. Kljub temu pa je bil sprejem v Kranji velikansk, mesto krasno dekorirano. Župan Šavnik pozdravil cesarja slovenski, nadaljeval nemški. Navdušenje klubu mrazu ogromno. Vse polno ljudstva; živio-klici neizmerni. Gorenjska stran bodi ponosna, da je vreme drugačno, bil bi pravi triumfalni dan.

Dunajska borza

dné 16. julija.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	78 gld.	75	kr.
Srebrna renta	79	65	
Zlata renta	99	10	
5% marčna renta	93	45	
Akcije narodne banke	839		
Kreditne akcije	294	50	
London	120		
Srebro	—		
Napol.	9	50	
C. kr. cekini	5	65	
Nemške marke	58	50	
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	119	
Državne srečke iz l. 1864	100	168	
4% avstr. zlata renta, davka prosta	—	99	20
Ogrska zlata renta 6%	—	119	90
— 4%	—	88	70
— papirna renta 5%	—	87	05
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	—	103	
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	114	75
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	—	118	
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—	
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	—	105	
Kreditne srečke	100 gld.	171	
Rudolfove srečke	10	20	
Akcije anglo-avstr. banke	120	107	50
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	224	40	

Poslano.

(4—20)

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
GISSHÜBLER
najčistije lužne
KISELINE
poznate kas najbolje okrepljujuče piče,
i kas izkušn lek proti trajnom kašlju plućevine i
želodca bolesti grkljana i proti mehurnim kataru,
kas i elastioah za probavilis **(PASTILLEN)**
malaz se kod Hinke Mattonija (Karlovi vari u Českoj).

Komi,

kateri je v trgovini z mešanim blagom dobro izurjen in dober prodajalec se sprejme pod dobrimi pogoji pri **A. Poganičniku v Cerknici.** (472—2)

V najem

se daje v sv. Križu pri Kostanjevici na Dolenjskem začetkom 1. avgusta t. l. **prostor za prodajalnice**, na najlepšem mestu nasproti farne cerkve. Natančnejši pogoji se izvedo pri **Andreji Stritarji v sv. Križu.** (471—2)

Orehove štoke

od 4" debelosti in od 9" širokosti naprej želi po nizke ceni kupiti — kdo? pove opravništvo „Slovenskega Naroda.“ (475—1)

Učenec ali praktikant

sprejme se takoj v trgovini železa **Albin C. Ahčin-a** v Gledaliških ulicah št. 8. (477—1)

Tuji:
15. julija.
Pri **Stoum**: Hosting z Dunaja. — Metzer iz Kočevja. — Dr. Uč. z Dunaja. — Winderwol iz Trsta. — Horner iz Gradca.
Pri **Mateti**: Kneifl z Dunaja. — Föhner iz Trboča. — Stiz z Dunaja.

Vožne liste
nemške in nemško-slovenske priporočila po najnižji ceni
„NARODNA TISKARNA“
v Ljubljani.

V „NARODNI TISKARNI“

v Ljubljani

je izšel in se dobiva *Turgenjeva* roman: **NOV.** Preložil M. Mälvorh. Ml. 8°, 32 pol. Cena 70 kr.

Za znižano ceno

se morejo še dobiti sledeče

slovenske lepoznanke knjige:

V. zvezek, ki obsega: *Meta Holdenis*, roman, francoski spisal *Viktor Cherbuliez*, poslovenil *Davorin Hostnik*. Velja 25 kr.

VI. zvezek, ki obsega: *Kazen*, novela, francoski spisal *H. Revière*, poslovenil *Davorin Hostnik*. — Cerkev in država v Ameriki, francoski spisal *E. Laboulaye*, poslovenil *Davorin Hostnik*. Velja 15 kr.
Za oba zvezka naj se priloži še 10 kr. poštnine, za jeden zvezek 5 kr., za „Nov“ pa 10 kr.

Marijinceljske kapljice za želodec,

nepresežno izvrstno zdravilo zoper vse bolezni v želodec,

in nepresežno zoper neslast do jedi, slabi želodec, smrdeto sapo, napihnjenje, kislo podiranje, ščipanje, katar v želodcu, zgago, da se ne nareja pesek in pšeno in slez, zoper zlatenico, gnjus in bljuvanje, da glava ne boli (če izvira bolečina iz želodca), zoper krč v želodcu, preobloženje želodca z jedjo ali pijačo, črve, zoper bolezni na vratu, jetra in zoper zlato žilo.

Glavna zaloga:

Lekar **C. Brady**, Kremsier, Moravsko.

Jedna sklenica z navodilom, kako se rabi, stane

35 kr.

Prave ima samo: V Ljubljani: lekarna *Gabriel Piccoli*, na dunajski cesti; lekarna *Josip Svoboda*, na Prešimovem trgu. V Novem mestu: lekarna *Dom. Rizzoli*; lekarna *Josip Bergmann*. V Postojni: *Anton Leban*. V Gorici: lekarna *A. de Gironcoli*. V Ajdovščini: lekarna *Michael Guglielmo*. V Celju: lekar *J. Kupferschmid*. V Kranju: lekar *Drag. Šavnik*. V Kamniku: lekar *Josip Močnik*. V Radovljici: lekar *A. Roblek*. V Sežani: lekar *Ph. Ritschel*. V Črnomlju: lekar *Ivan Blažek*. V Škofjeh Loki: lekar *Karol Fabiani*.

Svaritev! Ker se v zadnjem času naš izdelek posnemlje in ponareja, zato prosimo, naj se kupuje samo v zgoraj navedenih zalogah in pazi naj se osobito na ta znamenja: Prave Marijinceljske kapljice za želodec morajo imeti v sklenico vtisneno besede: *Echte Mariazeller Magentropfen — Brady & Dostal — Apotheker*, sklenica mora biti zapečatena z našim originalnim pečatom, na navodilu za rabo in na zavitku, na katerem je podoba Marijinceljske matere božje, mora biti poleg te podobe utisneno sodnijsko spravljenost varstveno znamenje in zavoj mora biti zapečaten z našim varstvenim znamenjem. Izdelki podobnega ali istega imena, ki nemalej teh znakov istinitosti, naj se zavžejo kot ponarejeni in prosimo, naj se nam taki slučajji takoj naznajo, da bodo sodnijski kaznovani izdelovalci in prodajalci. (148—97)

JOSIP GEBA,

urar,

v Slonovih ulicah št. 11,
priporoča svojo mnogovrstno in izbrano zalogo

zlatih in srebrnih žepnih ur,

ur na nihalo, da bijó ali pa tudi ne, salon-skih, stenskih ur, francoskih in ameriških vzbujevalcev, ur iz *Schwarzwalda* itd. itd.

Velika izbér

švicarskih sviralk,

ki svirajo 2 do 10 komadov, z bobnom in zvončki, v bogato opravljenih zabojčkih, posebno pripravne za slavnostna darila.

Geniki na zahtevanje brezplačno.

(452—6)

Poprave izvršujejo se najboljše in najhitreje.